

Juoksen ylös portaita kohti seuraavaa raidetta. Ensimmäinen junani oli myöhässä, joten tiedän myöhästävänä koulusta ainakin kymmenen minuuttia. Tiedän myös, että tällä junamatkalla on turha toivoa näkevänsä Lukea. Kyllä, on hänkin joskus myöhässä, mutta ei koskaan kun minä olen. Juna lähtee kohti Korsoa, jossa kouluni sijaitsee. Junamatkalla kuuntelen musiikkia ja vaikka mitä muuta yritän ajatella, kaikki muistuttaa minua hänestä ja ajatukseni karkaavat taas kerran häneen. Kyllä. Häneen. En tiedä rakastanko häntä vai onko tämä tunne vain ohimenevä ihastus. Ainoa asia, jonka tiedän, on, että en saa häntä mielestäni. Hän on minun kanssani samalla luokalla, olemme molemmat teatterilinjalla. Näen hänet koulussa melkein joka päivä, mutta silti se tuntuu liian vähältä ajalta. Aina kun näen hänet, tuijotan häntä niin kauan kuin pystyn tai kehtaan. Joskus hän vilkaisee minua sivusilmässä. Silloin jähmetyn. En saa katsettani irti hänestä. Havahdun ajatuksistani, kun junan kaiuttimista kuuluu robottimainen ääni. Ääni ilmoittaa junan olevan Korson asemalla. Nousen ulos junasta ja pakkasilma paiskautuu kasvoilleni. Nyt minun täytyy juosta koululle. Minulla on liian painava reppu, joka hankaloittaa sitä. Pääsen silti koulun ovelle nopeasti. Juna-asemalta on vain parisataa metriä sinne. Päätän viedä takkini kappiin ennen luokkaan menemistä. Matkalla kaapilleni katson aulan sohvalle ja näen hänet istuvan siinä yksin. Voi ei. Olemme yksin aulassa, kaikki muut ovat jo luokissa. Ihmettelen miksi hän ei ole tunnilla. Hän vain tuijottaa minua kun kävelen kaapilleni kuulokkeet korvissani. Kaapillani en näe häntä. Yritän parhaani olla ajattelematta häntä. Epäonnistun ruhtinaallisesti. Kun olen laittanut takkini kappiin, lähdän ripeästi tunnille. Tiedän, että opettajani inhoaa myöhästelijöitä. Näen hänet uudestaan matkallani luokkaan. Kiipeän nopeasti portaat ylös kaksi porrasta kerralla harppaamalla. Melkein juoksen luokkaan. Onnekseni luokan ovi on auki, joten minun ei täydy koputtaa. Opettaja on jo luokan edessä ja muut oppilaat istuvat kiltisti paikoillaan. Kävelen katse maahan suunnattuna paikalleni ja otan kirjat ulos repustani. Aloitan opetuksen seuraamisen. Vieressäni istuu toinen teatterilinjalainen Matias. Hän kysyy miksi olen myöhässä ja kiroan hänelle junaliikenteen. Hän ei puhu minulle loppu tuntina. Tunnin jälkeen on ruokailu. Tänään on mielestäni todella hyvää ruokaa. Makaronilaatikkoa. Pidän siitä, koska äitini tekee sitä aina kotona ja se antaa minulle kotoisan tunteen. Ahmin annostani, kun näen Luken kaverinsa lähtemässä ruokailusta. Palan halusta tietää minne he menevät. Ahmin annokseni entistä nopeampaa ja melkein kaadun juostessani heidän perään. Vien astiani kiireellä palautuspisteeseen ja tiputan haarukkani roskikseen vahingossa. Voi ei. En jaksa huomauttaa siitä henkilöstölle. Minulla on nyt kiire. Huudan vielä perään heille kiitokset ruoasta. Huomaan Luken juuri astumassa kirjastoon. Seuraan häntä. Näytän varmaan vakoojalta. Ehkä menen liian pitkälle. Ehkä ei pitäisi seurata häntä näin salamyhkäisesti. Nyt tiedän. Keksin itselleni tekosyn mennä kirjastoon. Kyllä. Tarvitsen rauhaa opiskeluun. Menen sen takia kirjastoon. Nousen portaita kirjaston yläkertaan nähdäkseni paremmin. Ei kun, keskittyäkseni paremmin. Asetun tuolille pöydän ääreen. Huomaan hänet kirjaston takaosassa. Pelkään, että hän näkee minut, mutta jostain syystä myös toivon sitä. Hän pelaa ystävänsä kanssa lautapeliä. Minä en ole hänen ystävä. Hänellä on monta ystävää, mutta minä en ole yksi heistä. Olen siitä kateellinen. Miksi hän ei huomaa minua? Käännän katseeni taas häntä kohti. Hän on kadonnut. Hetken minusta tuntuu, että kuvittelin koko jutun. Että häntä ei olisi ollut edes olemassa. Ei se voi olla totta. Minun pitää kuitenkin varmistaa asia ja lähdän hänen peräänsä. Hän on menossa ulos, mutta en uskalla seurata häntä. Jään tuijottamaan häntä aulaan. Huomaan hetken ajan kuluttua odottavani häntä takaisin.